

da dessa instinkter och frifter, dem
filosofen förenar under en vilja, som
icke är hans egen: ja skall bli
finna, att de alle sammans äro
någonas Prosjoner. Huru förhål-
let sig till de med fullkomlighet
öfriga som är individens träf-
fning att fullkomas, blifva hel-
färdig i bättre affecande, blif-
va rättfärdig, komma till integri-
tet, blifva hel och helgad!

600. Denna träffning, att blif-
va rättfärdig, är ingenting ann-
nat än Ögnrättfärdighe-
ten, hvilken utspädes chemi-
kan ifrån försoningen.
Försoningens Mäjlighet grun-
das sig derpå, att menniskan
skall hafva ett djupt och
klart medvetande af sine
moraliska förnedringar. Men
träffas hon, att blifva rätt-
färdig på annat sätt, än ge-
noms försoningen: ja begär

hon den största synd emat (160.)
Försonaren, hvilken du kan
vitt förvärfvas för ditt förnedra-
de Hjärn.

601. Otron hvilken du kan
räknas för den största synd, kan
sin grund uti Ögnrättfärdig-
heten, eller menniskans träffning
att blifva Rättfärdig, uti en
försoning. Om den förnedra-
de menniskan känner sin stäl-
ling till Sväljaren rätt, ja
måste hon förbanna full-
komlighetens öfriga, såsom va-
rande en djupvatten prosjon.
Hon måste icke allena icke
hafva Någon träffning
att vara rättfärdig och helig
uti sitt öfrigaade tillstånd, Men
hon måste tvärt om träffas
att blifva mer och mer rätt-
färdig, mer och mer brattfärdig
för Gud, emedan hon ändå icke
drögar Hon denna försoning